

Recensie: In Topform ★★★★****

CC Berchem
zaterdag 20 februari 2021

foto © Jan Marchand

Recensie:

Een mooi verjaardagscadeau gaf Warre Borgmans op zijn 65ste geboortedag aan de cultuurpers en enkele professionals in CC Berchem. Hij liet zoals dat het plan was zijn jongste muziektheatervoorstelling geboren worden in de vorm van een première voor beperkt publiek. Collega Els van Knack wist dat in het buitenland wel vaker pers en professionals uitgenodigd worden voor een speciaal voor hen ingerichte voorstelling. Binnen de muziek-, expo- en film/tv sector is het een courant gebruik dat journalisten vooraleer het grote publiek kennis maakt met een nieuwe productie, er al van mag genieten. Maar bij podiumvoorstellingen komt dat bij ons minder voor. Hoewel ook wij in 2020 (dat kwam weliswaar voornamelijk door de coronamaatregelen) wel eens een exclusieve voorstelling, enkel voor journalisten en professionals meemaakten (Circus Ronaldo op Zomer van Antwerpen, Henry van Peter De Graef op het Theaterfestival bv.) Voordeel is dat je als journalist op je gemak je ding kan doen en lustig schrijven. Voor een acteur is het wellicht iets minder dankbaar omdat er veel minder feedback terugkomt vanuit de zaal en dat heeft nu eens niets te maken met het feit dat iedereen mondkmaskers draagt en er minder volk in de zaal zit. Het is de aard van het journalistenbeestje.

In Topform is een ironische titel, Borgmans â€ die beroep doet op allerlei teksten die al een tijd in zijn schuif lagen - heeft het er onder andere in over ouder worden, over de korte venijnige pijn van een biopsie, en de radicale prostatectomie (de radicale prostaatverwijdering die indien die door een robot uitgevoerd wordt vaak kan leiden tot erectiestoornissen en erectiele dysfunctie n.v.d.r.), de hulpmiddelen (van zalfjes over viagra tot een pompje) die gebruikt kunnen worden om 'een comfortabele penetratie uit te voeren' en dat dit â€ leuk gevonden taalvondst hoor â€ een 'fluitje van een cent is'.

Wat In Topform zo interessant maakt is dat Warre in geen tijd meesterlijk weet te schakelen als begenadigd verteller tussen stijlen. Zo leunt het herkenbare verhaal over toen ie tijdens de turnles het klimrek op moest bij het horrorgenre aan, zeker als je weet dat ie hoogtevrees had. De start van de voorstelling en ook andere fragmenten flirten dan weer met drek en drift. En Venus, godin van de liefde, schoonheid en vruchtbaarheid bejubelt hij, wat ie op het einde opnieuw doet.

Schalks komt hij voor de dag wanneer hij het heeft over de revelatie van de rolmops. Zijn Scandinavische Venus ontmoette hij op de trein maar dan al was het te laat (broek naar beneden), of te vroeg (het gespetter), het is uit welk standpunt je het maar bekijkt. Warre vertelt over hoe het Zweedse eten op de maag was blijven liggen waardoor ie zich onder scheet, en met pap zeep zich in het toilet ervan schoon probeerde te maken tot hij tot de ontdekking kwam dat er geen water uit het kraantje kwam.

Warre weet daar de beknelde sfeer moeiteloos op te roepen door wat te duwen met zijn voet, een beweging die je inderdaad moet uitvoeren als je water wil uit de kraan zien lopen in de trein. De Bijbel die hij op zak had kon hem voor dat onheil kennelijk niet behoeden. Ook in deze voorstelling integreert Â Warre het geloof. Dat er zeven lusters in de nok hangen boven de verschillende tapijten waarmee de scène bezaaid is, is geen toeval. Zeven is een heilig getal.

Het knapste beeld van de voorstelling is hoe Warre potentieverlies associeert met teksten over tenen. Frivool, speels en jong klinkt het 'Ik hou van mijn tenen' waarna

hij een ontzettend grappige boog maakt door John Updikes 'In extremis' te brengen dat ook over tenen gaat. Groter kan het contrast niet zijn. We horen een oude beschonken man in het Engels: 'I saw my toes the other day. I hadn't looked at them for months.' Daarna gaat hij in het Nederlands verder door te stellen dat ze niet meer zwellen en ze knokelig geworden zijn.

Fanmail of hij een videoboodschap voor hen wil opnemen voor god weet welke reden, haalt hij vakkundig door de mangel door herhaling als stijfgevoel te gebruiken: 'het mag met de gsm opgenomen zijn'. 'Als de ziele luistert' van Guido Gezelle draagt hij uiteindelijk toch op voor een 97-jarige die al zijn stukken zag, maar overleden is. De vraag die hij kreeg luidde of hij die tekst op de afscheidsdienst zou brengen.

Daaraan koppelt hij het laatste lied dat hij met Bo Spaenc en Gwen Cresens laat horen: 'There's no business like showbusiness'. Bo en Gwen begeleiden Warre gedurende de ganse voorstelling live op onder andere accordeon, drums, gitaar en klein klokkenspel.

De terugkeer van Odysseus na de Trojaanse oorlog naar zijn Penelope - een terugkeer die wel wat voeten in de aarde had - brengt hij op een frisse, gezwinde manier. Zo stelt hij de sirenes voor als zee pin-ups, en het eiland Aeaea waar Circe mannen in haar macht had en omtoverde tot varkens noemt ie 'love island'. Wanneer Odysseus uiteindelijk thuis is, zijn Penelopes woorden: 'Oh, mijn lief wat zijde gij oud geworden.' wat In topform laat overgaan in de tango 'Mijn lijf doet zeer'.

Het anderhalf uur durende In Topform gaat zowel qua tekst als muziek heerlijk breed en is vooral erg herkenbaar voor mannen die met (de eerste) ouderdomskwaaltjes te maken krijgen.

< Bert Hertogs >

Credits:

Warre Borgmans: spel, tekst & concept Bo Spaenc: compositie & concept Bo Spaenc & Gwen Cresens: livemuziek Chris Snik: kostuums Sam Bogaerts: occasionele coaching Dries Bellinx: vorm, licht, geluid en uitvoering